

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2015. év január hó 27. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 14.B.1011/2013/30. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által 2011. év november hó 26. napjától 2014. év október hó 10. napjáig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 41.275,- (negyvenegyezer-kettőszázhetvenöt) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék 14.B.1011/2013/30. számú, 2014. február 25. napján kihirdetett ítéletével a vádlottat emberölés bűntettének kísérlete [Btk. 166. § (1) bekezdés] és 2 rb. rablás bűntette [Btk. 321. § (1) bekezdés és (3) bekezdés a) pont] - amelyből 1 rb. kísérletként elkövetett - miatt - halmazati büntetésül -, mint erőszakos többszörös visszaesőt életfogytig tartó fegyházbüntetésre és 10 évi közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott 20 év elteltével bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett a bűnjelekről és kötelezte a vádlottat a bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és védője fellebbezést jelentettek be az ok megjelölése nélkül.

A vádlott írásbeli beadványában a bizonyítási indítványainak elutasítását kifogásolta, vitatta a felismertetési eljárás eredményét, a sértettek vallomásaiban megjelölt kés eltérő méreteire hívta fel a bíróság figyelmét. Összességében a büntetés enyhítését, de az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, illetőleg felmentését is kérte, de további bizonyítási indítványként a sértettek ismételt kihallgatását indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.624/2013/4. számú átiratában - és képviselője a Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén - az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendszerű bizonyítás lefolytatása után helyesen mérlegelt, megalapozott tényállást állapított meg, amelyből okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és törvényes a bűncselekmények jogi minősítése, valamint a kiszabott büntetés is. Perbeszédében kitért a Btk. 2. § helyes alkalmazására, mivel az elkövetéskor irányadó jogszabályok kedvezőbb elbírálást jelentenek.

A Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén a védő pontosította fellebbezésének tartalmát. Elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte az indokolási kötelezettség megsértése miatt, másodlagosan a vádlott részleges felmentését és a büntetés enyhítését indítványozta. Álláspontja értelmében a tényállás 1. és 2. pontja esetében a felismertetési eljárás eredménye és az elkövetés pontos időpontjainak összevetése nem történt meg az ítélet indokolásában, ahogy az elkövetés eszközének méreteivel kapcsolatos eltérő adatok értékelése is elmaradt. Az élet elleni bűncselekmény helyes jogi minősítése pedig életveszélyt okozó testi sértés.

A vádlott az utolsó szó jogán lényegében a beadványában foglaltakat ismételte meg és ártatlanságát hangsúlyozta. Vitatta, hogy a tényállás 1., 2. pontjaiban foglalt bűncselekményt elkövette, illetve, hogy a helyszínen lett volna. A tényállás 3. pontjánál nem vitatta jelenlétét, de továbbra is azt állította, hogy nem akarta kirabolni a sértettet, a lány félreértette a szándékát.

A Fővárosi Ítéltábla a védelmi perorvoslatok alapján eljárva az elsőfokú ítéletet és a megelőző eljárást a Be. 348. § szerint teljes körben felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan betartása mellett lefolytatott bizonyítási eljárásban az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges bizonyítékokat beszerezte, a tárgyalás anyagává tette, az ítéletben felsorolta és értékelési körébe vonta.

Az ítélet tényállását a vádlott tagadó vallomásával és következetlen nyilatkozataival szemben a sértettek vallomására, a felismertetés eredményére és további személyi és tárgyi bizonyítékokra alapította. A bizonyítékokat egyenként és összességében is értékelte, mérlegelte és a logikai szabályok sérelme nélkül levont következtetésével hibamentes tényállást állapított meg.

A vádlott és a védelem álláspontjával ellentétben az iratokból az tűnik ki, hogy a felismertetési eljárás szabályosan zajlott le. A 3. sz. tanú vallomása szerint az arcáról ismerte fel a vádlottat, mert két ízben is látta azon az estén. A vádlott ugyanis a váratlanul és előzmény nélkül végrehajtott hasba szúrást követően továbbment, de megállt, figyelte a sértettet, majd visszaindult, de ekkor a sértett segítséget kért egy taxistól, és amíg a taxi mellett állt alkalma nyílt memorizálni az elkövető arcát.

Az 1. sz. tanú is határozottan felismerte a vádlottban támadóját. Elmondta, hogy szemtől szembe kommunikált vele, ezért jól felismerte előlről. Ugyanakkor hátulról is megfigyelte, mert sokáig üldözte, így látta a tartását, a mozdulatait. Amikor meglátta a felismertetéskor az üveg mögött állni megrémült, és kifejtette miről ismerte fel. Azonban hátulról is megnézte és nem maradtak kétségei a személy azonosságát illetően.

A 2. sz. tanúnak a vallomásával és a vádlott állításával kapcsolatosan csak annyit kell megjegyezni, hogy szó nem volt félreértelmezett szándékról - egyébként a vádlott teljesen következetlenül és ellentmondásosan védekezett ez alól a vád alól -, mivel a tanú a vádlott elhangzott mondatairól is vallomást tett, amely szerint a támadó tárcáját és telefonját követelte, és miután kiszabadult a szorításból és menekült, a vádlott újra elkapta, és a kést ismét a torkához szorította. Ez a magatartás pedig aligha téveszthető össze a vádlott által vallott és a helyes útvonalra irányuló tudakozódással.

A tényállás 1. és 2. pontjában foglalt cselekményeknél mind az időpontok, mind pedig a helyszínek megerősítik a sértettek előadását, nem zárják ki, hogy a bűncselekményeket a vádlott elkövette, védekezését semmilyen formában nem támasztják alá. Az elsőfokú bírósági anyagban fellelhető térképen jól látható a helyszínek egymáshoz viszonyított - igen közeli - elhelyezkedése.

A késsel kapcsolatban pedig csak annyit jegyez meg a másodfokú bíróság, hogy a lefoglalt eszköz markolata valóban elég sajátos, a felismertetést könnyíti. A szakértő megállapítása szerint e késtől származhatott a 3. sz. tanú ruháján vizsgált szúrássok okozta anyagfolytonossági megszakadás. A 3. számú tanú a vallomásában fa vagy faszínű markolatáról és törőről beszél, amely megfelel a vádlottól lefoglalt eszközzel akkor is, ha a pontos méretében tévedett.

A lefoglalt késen már nem lehetett a DNS nyomokat értékelni, de annak több pontján is vérnyomokat azonosítottak. A vádlott megvágta az utolsóként megtámadott sértett hüvelykujját, de a tanú vallomásában kis sérülésről beszélt, amelynek nem feltétlenül kellett a kés három helyén is megjelennie.

Az elsőfokú bíróság az orvosszakértőt a sértett sérüléseivel kapcsolatosan meghallgatta a tárgyaláson és helyben hívta fel a szakértői vélemény kiegészítésére a maradandó fogyatékoság kérdésében. Az igazságügyi orvosszakértő ebben a körben nyilatkozva annak bekövetkeztét egyértelműen megállapíthatónak tartotta, ellenben a súlyos egészségromlást kizárta.

Az elsőfokú ítélet tényállását a másodfokú eljárásban a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján csak igen kis körben, az alábbiak szerint kellett kiegészíteni.

- Az elsőfokú ítélet 5. oldalának 5. bekezdését azzal kell folytatni, hogy a kést a nyomozás során lefoglalták és annak éléről és markolatáról a hemogenetikai vizsgálatkor pozitív vérkimutatást rögzítettek.

Ezt a kiegészítést a 2013. október 14-i határnapon tárgyalás anyagává tett, igazságügyi orvos és genetikus szakértő szakvéleménye alapján lehetett megtenni.

A kiegészítésre azért volt szüksége, mert a vádlottól lefoglalt késen rögzített vérnyomok alátámasztják a bíróság mérlegelését és megerősítik a személyi bizonyítás bizonyító erejét.

A tényállást ki kell egészíteni a személyi rész tekintetében a vádlott előéletében azóta bekövetkezett változásokkal:

- A 3. oldal 2. pontjában körülírt 4 hónapi börtönbüntetésből a vádlott 2010. november 15. napján szabadult feltételes kedvezménnyel. A feltételes szabadság 2011. november 14. napján járt le, a büntetést 2011. augusztus 9. napjával kell kitöltöttnek tekinteni.
- A vádlottat a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság 2014. október 10. napján kelt 12.B.XVIII.407/2012/47. számú ítéletével, amely a Fővárosi Törvényszék 28.Bf.XVIII.8332/2014/7. számú határozata folytán 2014. október 10. napján emelkedett jogerőre 8 hónapi börtönbüntetésre ítélte, egyben megszüntette az elsőfokú ítélet 3. oldalának 3. bekezdésében feltüntetett 4 év 7 hónap fegyházbüntetésből nyert feltételes szabadságot.
E büntetést 2014. október. 11. napján vették foganatban és várhatóan 2015. július 6. napjáig tölti a vádlott, ezzel megszakítva a jelen ügyben töltött előzetes letartóztatását.

A fenti adatok az erkölcsi bizonyítványból, illetőleg a beszerzett ítéletkiadmányból, továbbá a büntetés-végrehajtási intézet átiratából állapíthatóak meg.

A felsorolt kiegészítések mellett az elsőfokú ítélet tényállása már hiánytalan, megalapozott, ezért a másodfokú eljárásban irányadó volt és a felülbírálat alapját képezi.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és törvényes a vádlottnak felrótt bűncselekmények jogi minősítése is. Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság jogi indokolásával minden tekintetben egyetértett, ezért azt megismételni szükségtelen. A védelem által vitatott élet elleni cselekmény jogi okfejtése is helytálló. A váratlan, a védekezés lehetőségét teljesen kizáró támadás, a szúrás közepes ereje, életfontosságú szervre irányzott jellege csak élet elleni bűncselekmény kísérleteként értékelhető. Az elkövetés eszköze és módja megalapozza e jogi minősítést. A támadásnak, mint minden beszámítási képességgel rendelkező személy által végrehajtott támadásnak feltehetőleg volt indoka, és a vádlott visszafordulása sem volt véletlen, de ez nem képezte a vád tárgyát, ezért helyesen ezzel az elsőfokú bíróság sem foglalkozott.

Az elsőfokú bíróság törvényesen értékelte, hogy mind az elkövetés mind pedig az elbírálás idején hatályos anyagi jogi szabályok szerint a vádlottal, mint erőszakos többszörös visszaesővel szemben a törvény erejénél fogva csakis életfogytig tartó fegyházbüntetés szabható ki.

Azt is helyesen látta, hogy a Btk. 2. § alkalmazásával az elkövetéskor irányadó szabályokat kell alkalmazni, mivel a 2011. novemberében érvényes 1978. évi IV. törvény szabályai szerint (47/A. § (1) bekezdés) a vádlott jogosult a feltételes szabadság kedvezményére, legkorábban 20 év elteltével, ellenben a jelenleg hatályos 2012. évi C. törvény 44. § (2) bekezdés a) pontja alapján az erőszakos többszörös visszaeső a határozatlan ideig tartó szabadságvesztés esetében is kizárt a feltételes szabadság kedvezményéből.

Mivel az anyagi jogi szabályok szerinti azonos büntetés mellett a feltételes szabadság lehetősége - különös tekintettel az életfogytig terjedő büntetés miatt - igen jelentős kérdés, ez egyértelművé tette az alkalmazandó jog kiválasztását.

Az elsőfokú bíróság helyesen vette számba a büntetés kiszabása során irányadó enyhítő és súlyosító tényezőket és erre figyelemmel a törvény kötelezően előírt büntetése mellett megfelelően állapította meg a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját.

Az elsőfokú bíróság nem rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról a büntetésbe, ezért a másodfokú bíróság azt oly módon pótolta, hogy egyidejűleg figyelembe vette a büntetés-végrehajtás által utóbb közölt és más jogerős elítélés végrehajtásával kapcsolatos adatokat is, e pontosításokat az ítélet tényállásában is elvégezte, és így határozta meg a rendelkező részben írt beszámítást.

A másodfokú bíróság elutasította a sértettek ismételt kihallgatására vonatkozó vádlotti bizonyítási indítványt, mivel azt alaposan foganatosította az elsőfokú bíróság, és a megalapozott tényállás mellett fel sem merültek további tisztázásra váró körülmények.

A Fővárosi Ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezés további lehetőségét a Be. 386. § kizárja.

Budapest, 2015. év január hó 27. napján

. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mató Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Bartkó Levente s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 14.B.1011/2013/30. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.132/2014/21. számú határozatával jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2015. év január hó 27. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke